

071125 Domssöndagen Claes Strömqvist

Som ni kanske vet, gör jag en del av min tjänst på häktet. Häktad blir den som på sannolika skäl är misstänkt för ett allvarligt brott. En häktescell är en liten värld. Där sitter den intagne avskuren från kontakt med omvärlden i väntan på rättegång och dom. Det kan gå relativt fort men oftast drar polisutredningen ut i månader. Tiden i cellen präglas av en lång, oviss väntan och något lite av att försvara, förringa och förneka det man anklagas för.

Ytterst handlar det här om att vi är ansvariga för våra liv och våra handlingar. Det ansvaret gör oss till människor till skillnad mot djur och robotar. Vi lär ha, på någon procent när, samma uppsättning gener som schimpansen. Men man sätter inte schimpanser i häkte.

Häktet ingår som en del i rättsamhällets uppgift att hävda rätten och rättvisan. Men det är ofullkomliga människor som verkar också i rättväsendet. Därför kan aldrig en 100% rättvisa åstadkommas. Det påminns vi ständigt om. Det är mycket som aldrig kommer fram i ljuset. Och det måste vara en oerhört svår uppgift att fälla en rätt dom över en annan människa.

I dag är det kyrkoårets sista söndag. Den ställer oss inför den här tillvarons slut. Ett slut som samtidigt innebär början till något helt nytt och fullkomligt. Ett slut som därför innefattar att den yttersta rättvisan skipas. Att allt ont slutgiltigt och definitivt sätts på plats. Det som människor frågat och ropat efter i alla tider, men som inte stått i mänsklig makt att åstadkomma. Därför att det onda har djupa rötter ned i varje människas hjärta. Det kan bara ske med Honom som Domare som är den full-komlige, Jesus Kristus, vår Herre.

Häktad kan man bli om brutit mot 4 av 10 Guds bud, nämligen 5, 6, 7 och 8. Men det finns alltså 6 till. Och inför Gud gäller de lika mycket. Inte minst 1:a budet och sammanfattningen av de alla i det dubbla kärleksbudet: "Du skall älska Herren din Gud över allting annat och din nästa som dig själv." Det är hur vi levtt livet efter det budet som vi skall svara på Herrens stora dag.

Det som gäller i den lilla häktescellen, det gäller världen och mänskligheten i stort.

Vi lever i oviss väntan på slutet och mötet med Honom som fått makten att hålla dom. Lika barmhärtigt som det är att vi inte vet när vår dödsdag kommer, lika barmhärtigt är det att ingen vet och ingen kan räkna ut den yttersta dagen. Lika oklokt som det är att förtränga den egna dödens realitet, lika oklokt är det att räkna bort den Ofrånkomlige. För inför Jesus Kristus, som Gud har upphöjt över allt annat och gett det namn som står över alla andra namn kommer alla knän att böjas i himlen, på jorden och under jorden. Ytterst handlar det också här om vårt ansvar, om vårt människovärde. Det spelar roll hur vi levtt och hur vi haft det.

När drevet går mot någon höjdare som avslöjats eller när någon brottsling får sin dom, så kan vi andra känna oss lite bättre till mods. Vi är i alla fall inte som de där.

Vi ägnar mycket tid åt att försvara, förringa och förneka vår delaktighet i att det ser ut som det gör i vår närmiljö och i världen i stort.

Men inför Herren Jesus handlar det inte om dom där andra utan om mig. Som präst har jag att svara för så mycket mer. Det här är ingen genväg till saligheten.

Jag kan bara förkrossad erkänna: Inför den yttersta rättvisan är jag en syndare, som i tankar, ord, gärningar och underlåtelser brutit och bryter mot Guds heliga bud.

Om lagen och rätten har sista ordet så är det kört. Jag kan aldrig hävda att jag har rätt till en plats i Guds fullkomliga värld. Då vore den inte fullkomlig längre.

I andaktsrummet på häktet finns ett krucifix med den segrande Kristus konungen, som formar sin högra hand till välsignelse. Det är ofta jag får peka på den handen, när jag sitter där med en intagen. Och påminna om att Han som har fått makten att döma levande och döda själv är den som dömts till det hårdaste av alla straff. Domaren är den dömden. Den i vilken alla oskyldigt dömda och alla orättfärdigt behandlade har en medbroder. Men framför allt i vilken alla syndare har en Frälsare. För när Jesus dömdes, så gick Han av fri vilja in under den dom som borde fällas över oss andra, över hela mänsklighetens samlade synd, skuld, ogärningar. Han byter plats inte bara med terroristen Barabbas, utan med mig och med alla. Han förs bort, vi går fria.

Den sanning som Lasse Lucidor så genialt formulerar i ps 620:6: Domen fruktar jag väl stort, eftersom jag illa gjort, men den trösten jag ej glömmer att min broder Jesus dömer.

Hur det går för alla andra får jag därför lämna till Hans barmhärtighet. För mig finns inget annat alternativ än att tro på och ta emot den förlåtelse, den frihet, den kärlek som kostat Honom allt. Det får jag göra nu och varje dag.

Han som kommer är ju den som kommit och vars födelse i Betlehems stall vi firar i dag om en månad. Som den Uppståndne och Levande kommer Han nu i all enkelhet i Ord och Sakrament. Det är möjligt att bli personligt bekant med Honom och att Hans återkomst i härlighet därför blir ett möte med ens bästa vän. Därför vill jag sluta med att upprepa det Han sa i evangeliet: "Fadern dömer ingen utan har helt överlåtit domen åt Sonen, för att alla skall ära Sonen liksom de ärar Fadern. Den som inte ärar Sonen ärar inte heller Fadern, som har sänt honom.

Sannerligen jag säger er: den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig han har evigt liv. Han faller inte under domen utan har övergått från döden till livet.

Därför kan vi med frimodighet gå framtiden till mötes. "Vi väntar, ropar med hans folk: Kom, Herre Jesus, snart!"